

Kitab Daniel - Nomer Sèket

Mbukak Rahasia-Rahasia Kenabian ing Daniel 8: Wahyu Palmoni

Jeff Pippenger

2024-01-14

Ing pasal woluné kitab Daniel, Daniel kaparingan wahyu bab karajan-karajan ing ramalaning Kitab Suci, lan sawisé iku dhèwèké krungu sawijining pangandikaning swarga kang katuduhaké lumantar pitakon lan wangsulan.

Banjur aku krungu ana siji wong suci kang lagi matur, lan wong suci liyane ngandika marang wong suci tartamtu kang lagi matur mau, “Nganti pira suwéné wahyu bab kurban padinan lan panerak kang njalari karusakan iku, nganti pasucèn lan wadya bala padha kaserahaké kanggo diidak-idak?” Lan dheweke ngandika marang aku, “Nganti rong èwu telung atus dina; sawisé iku pasucèn bakal disucèkaké.” Daniel 8:13, 14.

Rolas ayat kapisan makili wahyu kasebut, lan ayat telulas lan patbelas nuduhake wahyu liyane. Kaya dene ana loro tembung Ibrani sing beda-beda nanging padha diterjemahake minangka “take away,” lan loro tembung Ibrani liyane sing uga padha diterjemahake minangka “sanctuary,” ing Daniel pasal wolu uga ana loro tembung Ibrani sing beda-beda, nanging loro-lorone padha diterjemahake minangka “vision.”

Nalika nerangake rong tembung sing dijarwakake dadi “ngilangake,” para teolog Adventisme negesake manawa loro-lorone kudu dimangerteni ateges “mbusak.” Nalika nerangake rong tembung sing dijarwakake dadi “padaleman suci,” para teolog Adventisme negesake manawa loro-lorone kudu dimangerteni ateges “padaleman suci Allah”, lan nalika nerangake rong tembung sing dijarwakake dadi “wahyu,” para teolog Adventisme, maneh, nglirowakake bedane antarane loro tembung kasebut. Bedane iki cukup wigati tumrap Daniel, nganti dhèwèké kanthi sengaja migunakaké rong tembung Ibrani sing béda banget, mula kita kudu ngenali lan njaga pembedane kasebut. Tembung “wahyu,” ing ayat telulas iku tembung Ibrani “chazon,” lan tegesé sawijining impèn, pambabaran, utawa sabda ilahi—yaiku wahyu.

Tembung “vision” kapanggih kaping sepuluh ing Daniel bab wolu, nanging tembung iku makili rong tembung Ibrani sing béda. “Chazon,” sing ana ing ayat telulas, uga kapanggih ing ayat siji, banjur kaping pindho ing ayat loro, temtu ing ayat telulas, lan sapisan ing ayat limalas, pitulas, lan rong puluh enem. Saka sepuluh kaping tembung “vision” kapanggih ing Daniel bab wolu, pitu ing antarané iku yaiku tembung “chazon,” sing mung tegesé “sawijining wahyu”.

Telu panggonan liyane nalika tembung “vision” kapacak ing Daniel bab wolu, iku tembung Ibrani “mareh,” tegesé sawijining paningal; utawa sawijining pangrupan. Ing bab wolu, tembung Ibrani “mareh” uga sapisan diterjemahaké dudu dadi “vision,” nanging dadi “appearance,” mangkono luwih cetha netepaké tegesing tembung iku. Yagéné Daniel

migunakaké loro tembung Ibrani kang béda, sing raket banget tegesé nganti para panarjamah nganggep minangka tembung sing padha? Apa iku wigati?

“Sabèn asas ing Sabdaning Allah nduwèni papané dhéwé, sabèn kasunyatan nduwèni gegayutané. Lan susunané kang sampurna, ing rancangan lan pelaksanané, marakaké paseksi tumrap Panganggité. Susunan kang mangkono iku ora ana pikiran liya kajaba pikirané Panjenengané kang Tanpa Wates kang bisa ngripta utawa mbentuk.”
Education, 123.

Wangsulan tumrap pitakonan kapindho iku Ya, manawa pancen wigati sebabé Danièl nindakaké pambédan iku; mula saka kuwi dadi tanggung jawabé wong sing sinau bab ramalan kanggo ngupaya mangertèni pitakonan kang kapisan, yaiku pitakonan sing nyuwun sebabé Danièl nindakaké pambédan kasebut. Pambédan-pambédan sing ditindakaké déning dhèwèké gegayutan karo tembung sing dijarwakaké dadi “sanctuary,” lan tembung sing dijarwakaké dadi “take away,” nduwèni akibat langgeng; mula, yagéné ana wong ngira yèn tembung sing dijarwakaké dadi “vision” iku kurang wigatiné? “Sabèn kasunyatan” nduwèni “pangaribawa” “ing pangandikané Gusti Allah,” lan mengaruhi “susunan” kenabian, uga kaleksanané ramalan iku nalika “ditindakaké.”

Nalika kita wiwit ngrembug tembung “sesanti,” ing pasal wolu, sawijining “kasunyatan” sing nduwèni “sesambungan” karo paseksèné Daniel, yaiku sapa ta kang mangsuli pitakon ing Daniel pasal wolu, ayat telulas, kanthi, “Nganti rong éwu telung atus dina; sawisé iku pasucèn bakal disucekaké.”

Ana papat kasunyatan kang nduwèni “sesambungan” kanthi langsung karo Daniel pasal wolu, kang arep dakrembug. Salah sijiné yaiku bilih wahyu babagan Kali Ulai wis kawruhan minangka sawijining prajanjian bab dina-dina wekasan, lan uga minangka pralambang saka “pangawikan” ing kitab Daniel kang “kabukak segelé” ing “wektu wekasan” ing taun 1798.

“Prelu ana pangudi sing luwih caket marang Sabdaning Allah. Mliginipun kitab Daniel lan Wahyu kudune dipun-gatosaken kanthi cara ingkang boten naté wonten sadèrèngipun sajroning sajarahing pakaryan kita. Ing sapérangan bab kita mbokmanawi boten kathah ingkang kedah dipun aturaken bab kakuwasan Rum lan kapausan, nanging kita kedah narik kawigatosan dhateng punapa ingkang sampun kaserat déning para nabi lan para rasul miturut ilhaming Rohing Allah. Roh Suci sampun ngatur prekawis-prekawis punika, ing pasrahing wangsit lan ugi ing sakehing prastawa ingkang dipun-gambaraken, supados mulang bilih agen manungsa kedah dipun-singkiraken saking paningal, kapendhem wonten ing Sang Kristus, lan Gusti Allah ing swarga saha angger-anggeripun kedah dipun luhuraken.

“Wacanen kitab Daniel. Balènana ing éling, titik demi titik, sajarah karajan-karajan kang kaweca ing kono. Delengen para negarawan, para majelis, bala tentara kang rosa, lan sumurupa kepriyé Allah makarya kanggo ngasoraké gumunggungé manungsa, lan njungkiraké kaluhuran manungsa menyang ing lebu. Mung Allah piyambak kang kaweca minangka Kang Agung. Ing wahyu nabi, Panjenengané katon ngudhunaké sawijining panguwasa kang rosa lan ngedegaké sijiné manèh. Panjenengané kaweca minangka Sang

Prabu jagad raya, kang badhé ngedegaké Kratoné kang langgeng—Sang Sepuhing Jaman, Allah kang gesang, Sumbering sakehing kawicaksanan, Panguwasaing wekdal samangké, Panutur prakara kang bakal dumadi. Wacanen lan padha mangertia, sepira miskiné, sepira ringkihé, sepira ora suwéné uripé, sepira kliruné, sepira kaluputané, manungsa nalika ngunggahaké nyawané marang kasia-siaan.”

“Roh Suci lumantar Nabi Yesaya ngarahake kita marang Gusti Allah, Allah kang gesang, minangka objek utama kang kudu diparingi kawigatosan—marang Gusti Allah kaya dene Panjenengane kaandharake ana ing Sang Kristus. ‘Kanggo kita lair satunggal Putra, marang kita kaparingake satunggal Putra Kakung; lan paprentahan bakal ana ing pundhaké: lan asmané bakal sinebut Endah, Penasihat, Allah kang Mahakwasa, Rama kang Langgeng, Sang Pangeran Katentreman’ [Yesaya 9:6].”

“Padhang sing ditampi déning Daniel langsung saka Gusti Allah iku kaparingaké mligi kanggo dina-dina pungkasan iki. Wahyu-wahyu kang didelengé ana ing pinggir Kali Ulai lan Hiddekel, yaiku kali-kali gedhé ing Sinear, saiki lagi ana ing proses kasampurnan, lan kabèh prekara kang wis dinubuataké iku bakal enggal kelakon.”

“Gatekna kaanan bangsa Yahudi nalika wangsit-wangsit Daniel kaparingaké. Wong-wong Israèl padha ana ing pangawulan, Pedalemané wus karusak, lan pangibadah ing Pedalemané kaendhegaké. Agamané kapusat ing upacara-upacara sistem kurban. Wong-wong mau wis njalari wujud lahiriah dadi prakara kang paling wigati, déné roh pangibadah kang sejati wus padha ilang. Pangibadahané wis kacemaran déning tradhisi lan pakulinan kapir, lan sajroning nindakaké tata upacara kurban, wong-wong mau ora mirsani ngluwihi pepadhang bayang-bayang marang hakekaté. Wong-wong mau ora mangertèni Kristus, pisungsung sejati kanggo dosa-dosané manungsa. Gusti makarya supaya umat mau lumebu ing pangawulan, lan supaya pangibadah ing Pedalemané kaendhegaké, supaya upacara-upacara lahiriah aja nganti dadi sakabèhing isi agamané. Prinsip-prinsip lan pakulinan-pakulinané kudu disucèkaké saka kakapiran. Paladosan ritual mandheg supaya paladosaning ati bisa diuripaké manèh. Kamulyan lahiriah disirnakaké supaya kang rohani bisa kapratelakaké.”

“Ing tanah pembuangané, nalika bangsa mau mratobat lan mêngok marang Pangéran, Panjenengané ngatingalaké Sarirané marang wong-wong mau. Wong-wong mau ora duwé pralambang lahiriah saka ngarsané; nanging sorot padhang saka Srengéngé Kabeneran sumunar menyang pikiran lan atiné. Nalika wong-wong mau sesambat marang Gusti Allah sajroning andhap-asor lan kasangsarané, wahyu-wahyu kaparingaké marang para nabi-Né, kang mbabaraké prakara-prakara ing tembé mburi—rubeding para panindhés umaté Gusti Allah, rawuhipun Sang Juru Panebus, lan madegé karajan langgeng.” Manuscript Releases, jilid 16, 333–335.

“Kasunyatan” yèn wahyu ing Kali Ulai kaparingaké kanggo dina-dina pungkasan nuntut supaya sawijining murid wangsit ngupaya kanthi temen mangertèni apa sing wis diramalaké déning wahyu iku ngenani prastawa-prastawa sing diwakili ana ing wahyu mau. “Bab-bab” kenabian sing magepokan karo wahyu ing Kali Ulai “dipunwujudaké” déning “Roh Suci” “ing wektu peparing wangsit mau, uga ing prastawa-prastawa sing digambaraké.” Apa sing

kadadéan marang sawijining nabi nalika nampi wahyu, uga prastawa-prastawa kenabian sing diidentifikasi déning nabi iku, kudu ditliti kanthi pangawruh yèn loro-loroné mau minangka sawijining perlambang kenabian tumrap apa sing bakal kaleksanan ing dina-dina pungkasan. Pethikan sadurungé negesaké yèn kita kudu mangertèni bilih Daniel ana ing panangkaran “pitung kaping.”

Dhanièl nggambarake wong-wong kang nyadhari panawané dhéwé ing pungkasan telu setengah dina ing Wahyu sewelas, kang banjur mratobat lan minger marang Pangéran, netepi pandonga Imamat likur nem, misahake kang aji saka kang asor, lan banjur Pangéran netepi prasetyané kanggo nglumpukake wong-wong kang wis kasebar, nalika Panjenengané nyatakaké Sarirané marang wong-wong mau. Mulané, “prekara utama kang dadi kawigatosané” yaiku “Allah kados ingkang kawedhar wonten ing Kristus.”

“Panandhang” saka wahyu Kali Ulai, lan kepriye iku nyumbang marang “struktur” pesen kenabian kang “dirancang” déning Kristus, iku minangka “kasunyatan” kapisan kang wis kita rembug kanthi cekak, lan pérangan kang dikutip iku negesaké yèn ancas kita kang utama kudu dadi wahyu bab Gusti Allah, minangka “kang kawedharaké ana ing Kristus.” Ing Daniel pasal wolu, Kristus ora dipratélakaké kaya Panjenengané dipratélakaké déning Yesaya, nalika Yesaya negesaké yèn “asmane bakal sinebut Apik banget, Penaséhat, Allah kang Perkasa, Rama kang Langgeng, Ratu Karukunan.” Ing Daniel pasal wolu, Gusti Allah kawedhar ana ing Kristus minangka Palmoni, tegesé Panitèr Angka kang Ajaib, utawa Panitèr Rahasia.

“Kasunyatan” iku nuntut manawa “teges” saka jeneng “Palmoni” kudu digoleki, bebarengan karo carane jeneng iku nyumbang marang “susunan” lan “rancangan” pameca. “Kasunyatan” katelu ing Daniel pasal wolu, kang kudu dimangertèni, yaiku manawa ana ing pasal iku pilar doktrinal kang dadi pusat gerakan Millerite dipratelakaké. Permata Miller kang paling padhang kapanggih ana ing ayat patbelas, lan kita kudu ngupaya mangertèni “teges” kang diduwèni “kasunyatan” iku tumrap pamedharan ing Kali Ulai, kang saiki lagi lumaku tumuju marang kasampurnané.

Ing pangimpené Miller, nalika peti mau dipasang ing dhuwur méja ing tengah kamaré, peti iku sumorot kanthi padhangé srengéngé; nanging ing dina-dina wekasan peti iku luwih gedhé lan sumorot ping sepuluh luwih padhang tinimbang nalika wiwitané dipasang ing méjané Miller. Apa sing ana ing sesanti Kali Ulai, sing nyakup pilar utama tumrap gerakan Millerite, nganti nambahi pepadhangé piwulang iku dadi ping sepuluh ing dina-dina wekasan? Apa sing kababar ing dina-dina wekasan sing ora kababar ing wektu wekasan ing taun 1798? Apa ta “prastawa-prastawa” ing sesanti Kali Ulai, sing miturut Sister White “saiki lagi ana ing proses kaleksanan?”

Manawi kita kanthi jujur nggandhengkaké telung kasunyatan wiwitan iki dadi siji (wahyu babagan Ulai, Kristus kang kaandharaké minangka Palmoni lan pilar doktrin kang utama), kita kudu gelem nampa sawijining premis prasaja kang bakal mengaruhi panaliten kita ngenani wahyu Kali Ulai. Kasunyatan-kasunyatan kang kagandheng mau maringi pratélan

marang wong-wong kang karsa weruh, yèn pawarta kang kabikak segelé ing taun 1798 iku minangka pawarta kang “digantungi ing wektu.” Tanpa unsur ramalan wektu kang prédhiktif, pawarta Miller mesthi ora bakal ana.

“Kasunyatan” kaping papat kang ana gegayutane karo bab iki yaiku manawa kaum Millerit martakake sawijining pesen kang adhedhasar wektu kenabian. Kanggo negesake kasunyatan iki, Gusti Allah katitahake ana ing Kristus, ing ayat telulas lan patbelas, minangka Sang Juru Itung Kang Ajaib (Palmoni). Panemu manawa wahyu iku mung dumadi saka ngenali tanggal 22 Oktober 1844 minangka pungkasaning rong ewu telung atus dina ing ayat patbelas, iku padha bae karo nyiramaké banyu adhem marang panyingkapan Gusti Allah kang katitahake lumantar Kristus minangka Palmoni.

Para teolog Adventisme wis kanthi temen ngupaya ngubur makna wigatine pitakon ing ayat kaping telulas saka Daniel bab wolu, supaya nuwuhake rasa tartamtu ing olahan dongèng-dongèngé, kang wis padha ditemtokake bakal njaga wong-wong sing ora kawulang, kang kupingé gatel, supaya ora mrihatinaké bebener-bebener sing magepokan karo pilar utama Adventisme.

“Kitab Suci sing ngungkuli kabèh liyane, sing dadi dhasar lan uga pilar utama iman Advent, yaiku pratelan, ‘Nganti rong ewu telung atus dina; banjur pasucèn iku bakal kasucekaké.’ [Daniel 8:14.] Tembung-tembung iki wis dadi prakara kang lumrah dingertèni déning sakèhé wong pracaya marang rawuhipun Gusti sing wis cedhak. Lumantar ilat éwonan wong, ramalan iki diucapaké bola-bali minangka semboyan imané. Kabèh ngrasa yèn marang prakara-prakara kang diramalaké ana ing kono gumantung pangajab-pangajabé sing paling padhang lan pangarep-arep sing paling diajeni. Dina-dina ramalan iki wis dituduhaké bakal pungkasané ing mangsa rendheng taun 1844. Bareng karo sisaning jagad Kristen, para Adventis nalika iku ngugemi yèn bumi, utawa sapérangan saka bumi, iku pasucèn. Wong-wong kuwi mangertèni yèn panyucekaning pasucèn iku yaiku panyucèning bumi déning geni-géni ing dina pungkasan kang agung, lan yèn prakara iki bakal kelakon nalika rawuhé kaping pindho. Mulané, dijupuk kasimpulan yèn Kristus bakal bali menyang bumi ing taun 1844.”

“Nanging wektu kang wus katetepaké iku wis kaliwat, lan Gusti durung ngatingal. Para pracaya mangertèni yèn Sabdaning Allah ora bisa gagal; mula mesthiné ana kaluputan ing tafsirané marang wangsit iku; nanging ing endi dunungé luput mau? Akeh wong kanthi grusa-grusu mecah simpuling kasangsian mau kanthi nyélaki yèn 2300 dina iku rampung ing taun 1844. Ora ana alesan kang bisa diwènèhaké kanggo prakara iki, kajaba yèn Kristus ora rawuh ing wektu kang padha samangertèni bakal rawuhé. Wong-wong mau mbantah yèn manawa dina-dina wangsit iku wus rampung ing taun 1844, Kristus mesthiné nalika iku wus rawuh maneh kanggo nyucekaké papan suci lumantar panyucekaning bumi nganggo geni; lan awit Panjenengané ora rawuh, mula dina-dina iku ora bisa dianggep wis rampung.”

“Nampa kasimpulan punika ateges nilar petungan sadurungipun tumrap wewengkon-wewengkon wekdal nubuatan. Kalih ewu telung atus dinten punika sampun

kapanggih wiwitanipun nalika dhawuhipun Artahsasta ngenani pamulihan lan pambangunan malih kutha Yérusalèm wiwit kaleksanan, ing mangsa gugur taun 457 S.M. Kanthi njupuk punika dados titik wiwitan, wonten kaselarasan ingkang sampurna ing anggenipun ngetrapaken sakabèhing kadadosan ingkang sampun dipunwedharaken sadurungipun wonten ing katerangan bab wekdal punika ing Daniel 9:25–27. Sewidak sanga minggu, yaiku 483 taun kapisan saking 2300 taun punika, kedah dumugi dhateng Sang Mesias, Sang Ingkang Kakenan Jebad; lan baptisipun Kristus sarta pamejanganipun déning Roh Suci, taun 27 M., netepi kanthi pas apa ingkang sampun katetepaken punika. Ing satengahing minggu kaping pitung puluh, Sang Mesias badhé dipunparingi pejah. Telung taun setengah sasampunipun baptisipun, Kristus kasalib, ing mangsa semi taun 31 M. Pitung puluh minggu, utawi 490 taun, kedah mligi magepokan kaliyan bangsa Yahudi. Nalika wekdal punika entèk, bangsa punika ngesahaken panampikanipun dhateng Kristus lumantar panyiksa dhateng para sakabatipun, lan para rasul lajeng tumuju dhateng para bangsa sanès, taun 34 M. Awit 490 taun kapisan saking 2300 taun punika nalika semanten sampun rampung, taksih kari 1810 taun. Wiwit taun 34 M., 1810 taun ngantos dumugi taun 1844. ‘Lajeng,’ pangandikanipun malaékat, ‘pasucèn badhé kasucekaken.’ Sakabèhing katetepan sadurungipun ing nubuatan punika tanpa mamang sampun kaestokaken ing wekdal ingkang sampun katemtokaken. Kanthi petungan punika, sadaya dados cetha lan selaras, kejawi bilih boten katingal wonten kadadosan punapa waé ing taun 1844 ingkang cocog kaliyan pasucekaning pasucèn. Nolak bilih dinten-dinten punika pungkasanipun wonten ing wekdal punika ateges ndadosaken pitakenan kabèh dados kisruh, sarta nilar pendirian-pendirian ingkang sampun katetepaken déning katembenan nubuatan ingkang boten saged kaliru.”

“Nanging Gusti Allah sampun mimpin umat-Nipun wonten ing gerakan Adven ageng punika; panguwaos lan kamulyan-Nipun sampun ngiringi karya punika, lan Panjenengane boten badhe ngladosi menawi punika rampung ing pepeteng lan kuciwa, satemah dipun cecamah minangka gegojegan palsu lan fanatik. Panjenengane boten badhe nilar pangandika-Nipun kaprabawan ing mamang lan kahanan boten mesthi. Sanadyan kathah tiyang nilar pitunganipun biyen ngenani mangsa-mangsa kenabian, lan nampik kabeneran gerakan ingkang adhedhasar punika, tiyang sanes boten purun nyelaki pokok-pokok pracaya lan pengalaman ingkang kaasta déning Kitab Suci lan déning paseksenipun Rohing Allah. Wong-wong punika pitados bilih anggenipun nyinaoni ramalan-ramalan, piyambakipun sampun nganut paugeran-paugeran tafsir ingkang leres, lan bilih dados kuwajibanipun ngugemi kanthi teguh kayektèn-kayektèn ingkang sampun kapanggih, sarta nerusaken lampah panaliten Alkitab ingkang sami. Kanthi pandonga ingkang temen, piyambakipun nliti malih kahananipun, lan nyinaoni Kitab Suci supados manggih kalepatanipun. Awit piyambakipun boten saged ningali kalepatan wonten ing pitungan mangsa-mangsa kenabianipun, piyambakipun lajeng kaasta supados nliti kanthi langkung premati prakawis papan suci.” *The Great Controversy*, 409, 410.

Kita sampun dipunwedharaké déning Sister White, ing wacana ingkang sami nalika wahyu bab Kali Ulai dipunidentifikasi, bilih wonten “kabutuhan tumrap panaliten ingkang langkung caket sanget dhateng Sabdaning Allah.” Para teolog badhé ngaturaken prakawis “periode-periode kenabian” ing wacana sadèrèngipun saking The Great Controversy, kados déné “periode-periode kenabian” ingkang dados watesan komentar Sister White punika yaiku gangsal ramalan ingkang kawakilaken wonten ing salebeting ramalan kalih èwu tigang atus taun. Awit, miturut pangandikanipun, sekawan saking ramalan punika pancèn dipunrembag kanthi mligi wonten ing wacana punika. Nanging, “panaliten ingkang langkung caket sanget” tumrap prakawis punika nedahaken bilih tembung “periode-periode kenabian” ing wangun jamak, wonten ing tulisan-tulisan Sister White, kanthi langkung trep ngrujuk dhateng kalih ramalan ingkang kedah kalampahan ing tanggal 22 Oktober 1844.

Ana limang wangsit wektu kang tinamtu sing dipratelakake déning Gabriel marang Daniel, kang dadi pérangan saka rong èwu telung atus taun. Kang kapisan nandhakaké patang puluh sanga taun, nalika “dalan-dalan lan témbok bakal dibangun ing mangsa kasangsaran.” Kang kapindho yaiku baptisané Kristus sawisé patang atus wolung puluh telu taun saka titik wiwitan 457 BC. Kang katelu yaiku panyalibané, kang kapapat nandhakaké nalika Injil bakal tumuju marang para bangsa liya ing pungkasan patang atus sangang puluh taun kang dipisahaké mligi kanggo bangsa Yahudi, lan kang kalima, lan mung kang kalima, wangsit wektu, rampung ing tanggal 22 Oktober 1844. Papat wangsit wektu sadurungé wis rampung adoh sadurungé taun 1844. Dadi, apa sejatiné tegesé Sister White nalika piyambakipun migunakaké ungkapan “periode-periode profetik” ing wangun jamak, kang mesthiné rampung ing taun 1844?

Nalika ngrembug kuciwane kapisan saka para Millerit, piyambakipun nedahaken wangsulan tumrap pitakenan punika:

“Aku weruh umat Allah bungah sajroning pangarep-arep, nggenteni Gustiné. Nanging Allah wus netepaké arep nyobi wong-wong mau. Tangane nutupi sawijining kaluputan ing petungan wektu-waktu kenabian. Wong-wong kang nggenteni Gustiné ora nemokaké kaluputan iku, lan para wong paling pinunjul ing kawruh kang nentang wektu iku uga padha gagal ndeleng kaluputan mau. Allah wus netepaké supaya umat-Né nemoni kuciwa. Wektu iku lumaku, lan wong-wong kang wus ngarep-arep Juruwilujengé kanthi kabungahan dadi susah lan remuk atiné, déné wong-wong kang ora nresnani panyingkaping Gusti Yésus, nanging nampani pekabaran mau amarga wedi, padha bungah yèn Panjenengané ora rawuh ing wektu kang diarep-arep. Pangakoné ora ngowahi ati lan ora nyucekaké urip. Lumakuné wektu iku wus diatur kanthi trep kanggo mbabar ati kang kaya mangkono. Wong-wong iku sing kawitan murtad lan nggeguyu wong-wong kang sedhik lan kecewa, yaiku wong-wong kang satemené nresnani panyingkaping Juruwilujengé. Aku weruh kawicaksanané Allah nalika Panjenengané nyobi umat-Né lan maringi marang wong-wong mau sawijining pacoban kang nulusring nganti jero kanggo nemokaké sapa waé kang bakal mundur lan mreteli dalan ing mangsa kasangsaran.”

“Gusti Yesus lan sakehing bala swarga nyawang kanthi welas asih lan katresnan marang wong-wong sing kanthi pangajab manis wis suwé ngenteni kanggo ndeleng Panjenengané kang dadi kekasihing nyawané. Para malaékat padha nglayang ana ing sakubengé, kanggo nyengkuyung wong-wong mau ing wektu pacobané. Wong-wong sing wus nglirwakaké nampani pawarta swarga iku katilar ana ing pepeteng, lan bebenduning Allah murub marang wong-wong mau, awit padha ora gelem nampani pepadhang kang wis Panjenengané utus marang wong-wong mau saka swarga. Wong-wong setya sing kuciwa iku, sing ora bisa mangertèni apa sababé Gustiné ora rawuh, ora ditilar ana ing pepeteng. Sepisan manèh wong-wong mau katuntun marang Kitab Suciné kanggo nлити mangsa-mangsa sunnat. Astone Gusti kasingkiraké saka angka-angka iku, lan kaluputan mau katêrangaké. Wong-wong mau weruh yèn mangsa-mangsa sunnat iku tekan taun 1844, lan yèn bukti-bukti sing padha kang wis padha aturaké kanggo nduduhaké yèn mangsa-mangsa sunnat iku pungkasané ana ing taun 1843, mbuktèkaké yèn mangsa-mangsa iku bakal entèk ing taun 1844.” Early Writings, 235–237.

“Periode-periode kenabian” iku yaiku “periode-periode kenabian” sing “ngancik tekan taun 1844,” kang wiwitané diyakini déning para Millerit bakal ngancik tekan taun 1843. “Periode-periode kenabian” sing ngancik tekan taun 1844 iku ana telu, lan kabèh digambarake ana ing papan-papané Habakuk. Salah siji saka telung periode iku mung “nyandhak” taun 1844, lan loro liyané ngancik tekan tanggal 22 Oktober 1844. Sewu telung atus telung puluh lima dina ngancik tekan dina pisanan taun 1844, nalika kacuwan pisanan para Millerit dumadi, lan wektu tundhané Habakuk bab loro lan pasemon babagan sepuluh prawan ing Matius bab rong puluh lima wiwit.

Rong éwu telung atus dina ing Daniel bab wolu, ayat patbelas, tekan tumeka tanggal 22 Oktober 1844, lan rong éwu limang atus rong puluh taun saka “pitu mangsa” marang karajan kidul, yaiku Yehuda, uga rampung ana ing kono. Palmoni ngenalaké sarirané minangka Sang Panyangga Wilangan Kang Ajaib ing ayat telulas Daniel wolu, lan “susunan” lan “rancangan” sunnat sing banjur Panjenengané paparaké iku nyakup paling ora sepuluh wangsit wektu sing sesambungan siji lan sijiné.

Kita bakal miwiti nimbang kayekten-kayekten iki luwih jero ana ing artikel sabanjuré.

Kristus maringi marang jagad iki sawijining piwulang sing kuduné diukir ana ing pikiran lan jiwa. “Lan iki urip langgeng,” pangandikané, “yaiku supaya padha wanuh marang Paduka, siji-sijiné Gusti Allah kang sejati, lan marang Yesus Kristus, kang sampun Paduka utus.” Nanging Iblis nyambut-gawé ing pikiran manungsa, ngandika, Tindakna iki utawa iku, lan kowé bakal dadi kaya para allah. Lumantar alesan kang ngapusi, dhèwèké nuntun Adam lan Hawa supaya mangu-mangu marang pangandikané Gusti Allah, lan nggantèkaké papané pangandika mau nganggo sawijining tiorèti sing nuntun marang panerak lan pambangkangan. Lan sofistriné saiki nindakake apa sing biyèn ditindakaké ing Éden. Nalika Kristus rawuh ing jagad kita iki, Panjenengané milih para nelayan kang andhap-asor dadi dhasar pasamuwané. Marang para murid iki Panjenengané ngupaya nerangaké sipat kratoné lan misi-Nya. Nanging pangertené kang

winales ndadèkaké watesan tumrap Panjenengané. Wong-wong mau wis nampa piwulangé para ahli Torèt lan wong-wong Farisi, mulané akèh saka apa sing padha pracaya kuwi ora bener. Lan sanajan Kristus akèh prakara kang arep dipangandikakaké marang wong-wong mau, wong-wong mau ora saged ngrungokaké akèh saka apa kang banget dipéngini Panjenengané kanggo dikomunikasèkaké.

“Sang Kristus manggih para wong agami ing jaman iki kebak banget dening pangraos lan panemu kang kleru nganti ing batine ora ana papan maneh tumrap kayekten. Kanthi piwulang kang diparingake, para guru nyampurake panemu-panemu para panganggit kang ora pracaya. Mangkono anggone padha nyebar suket ala ing sajroning pikirane para mudha. Padha ngucapake panemu-panemu kang ora samesthine diajokake marang enom utawa tuwa, tanpa tau mikir wiji apa kang lagi disebar, utawa ngenani panèn apa kang bakal kudu diklumpukake minangka asile.” Review and Herald, July 3, 1900.